Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1362/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.21.336/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság – jogi képviselője (dr. Nagy Edina Beatrix ügyvéd) útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.21.336/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.

[2] Álláspontja szerint a bírói döntés ellentétes az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével.

[3] Az indítvány benyújtását megelőző bírósági eljárásnak az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők. Az alapügy felperese egy csapatépítő tréning során az indítványozó (az alapügyben alperes) által üzemeltetett kalandparkban balesetet szenvedett, melynek következtében egy évig volt táppénzen és a balesettel összefüggésben 5%-os össz-szervezeti károsodást szenvedett.

[4] A Kaposvári Törvényszék a 2025. február 17-én kelt, 22.P.21.006/2021/67/I. számú ítéletében az indítványozót arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek meghatározott összegű sérelemdíjat, késedelmi kamatot és perköltséget. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az indítványozó szerződésen alapuló szolgáltatást nyújtott a felperes részére, amelyben az indítványozó vállalta a szórakozás veszélytelenségét a szabályok betartása esetére. Az elsőfokú bíróság elutasította az indítványozónak a felperes nem megfelelő magatartására hivatkozását a sérülést okozó csúszda üzembehelyezőjének tanúvallomása alapján. Az elsőfokú

bíróság kiemelte, hogy az indítványozó a vétkes közrehatás bizonyítására az eljárás késői szakaszában jelentett be tanúbizonyítást az érkezési platformon jelenlévő animátor személyében, az utólagos bizonyítás feltételei azonban nem álltak fenn, ezért a bíróság ezt az indítványt elutasította. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően hangsúlyozta, hogy az indítványozó az eljárás folyamán nem tett arra vonatkozó tényállítást, hogy mi volt az a helyes test- vagy lábtartás, amit a csúszda használóitól elvárt és arra sem, hogy erre a szolgáltatást igénybe vevő személyeket, így a felperest oktatták-e. Ugyanezen okból a bíróság mellőzte az indítványozó szakértői bizonyítás kiegészítésére irányuló indítványát is abban a körben, hogy a pontos baleseti mechanizmus megállapítására a bíróság traumatológus szakértőt rendeljen ki.

[5] Az indítványozó fellebbezése alapján eljáró Pécsi Ítélőtábla a 2025. szeptember 11-én kel, Pf.V.20.047/2025/6. számú ítéletében helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. Az indítványozó fellebbezésében eljárási szabálysértésként a szakértő kirendelésének szabálytalanságára hivatkozott, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 308. § (1) bekezdését.

[6] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt, amikor a bizonyító fél, a felperes által megjelölt igazságügyi szakértőt rendelte ki. A Pp. 308. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a bíróságnak azt a megfelelő kompetenciával rendelkező szakértőt kell kirendelnie, akinek a személyében a felek közösen megállapodnak. Megállapodás hiányában a kirendelő bíróság diszkrecionális joga a szakértő személyének meghatározása. A kirendelt igazságügyi szakértő – az elsőfokú bíróság külön felhívására – úgy nyilatkozott, hogy a feleket nem ismeri, sem személyes, sem hivatalos kapcsolata nem volt egyik féllel sem. A másodfokú bíróság tehát nem észlelt eljárási szabálysértést és nem találta megalapozottnak az indítványozó azon hivatkozását sem, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az ellenkérelemben kifejtett tényelőadással ellentétes.

[7] Az indítványozó fellebbezésében vitatta a kirendelt igazságügyi szakértő kompetenciáját és erre tekintettel aggályosnak tartotta a szakvéleményt. A másodfokú bíróság megvizsgálta az igazságügyi szakértői működésről szóló 32/2008. (XII. 31.) IRM rendelet 16/A. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállását és megállapította, hogy a kereset elbírálásához szükséges tények mind olyanok, amelyek a kirendelt igazságügyi szakértő kompetenciájába tartoznak.

[8] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Pfv.III.21.336/2025/3. számú végzésében a felülvizsgálatot megtagadta. Mivel a per vagyonjogi pernek minősült és a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, a felülvizsgálat a Pp. 408. § (2) bekezdése szerint kizárt volt. Az indítványozónak a Pp. 409. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 412. § (2) bekezdésének megfelelően felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is elő kellett terjesztenie. A Kúria végzése indokolásában rögzítette, hogy a Pp. 409. § (3)

bekezdése értelmében a Kúria akkor engedélyezi a felülvizsgálatot, ha az ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér.

[9] Az indítványozó által hivatkozott határozatok alapján a Kúria két jogkérdést azonosított be. Az egyik jogkérdés az volt, hogy bizonyítékként figyelembe vehető-e a szakkérdés megválaszolásához szükséges kompetencia hiányában kiállított szakvélemény. A másik jogkérdés pedig az volt, hogy a sértett közrehatását a kármegosztás körében vagy ahelyett a sérelemdíj összegének megállapításakor kell-e értékelni. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes sértetti közrehatását nem állapította meg, így értelemszerűen annak a sérelemdíj mértékének meghatározása során történő értékelésének módjáról sem kellett állást foglalnia, ezért ezt a másodfokú bíróság nem vizsgálta, következésképpen a felülvizsgálat engedélyezésének nem lehetett helye. A felülvizsgálat engedélyezésének ugyanis csak olyan jogkérdés lehet az alapja, amely a másodfokú eljárásnak is tárgya volt. A második kérdés tekintetében a Kúria végzése indokolásában arra a konklúzióra jutott, hogy a felülvizsgálni kért jogerős ítélet nem tartalmaz a Kúria közzétett határozatának hivatkozott részétől különböző jogértelmezést. A jogerős ítélet indokolásában ugyanis nem szerepel olyan jogértelmezés, hogy a szükséges kompetencia nélkül kiállított szakvélemény is bizonyítékként vehető figyelembe. A fentiek alapján a Kúria nem állapította meg a Pp. 409. § (3) bekezdésében írt engedélyezési ok fennállását, vagyis a megjelölt határozatoktól jogkérdésben való eltérést.

[10] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.21.336/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Abtv. 27. §-a alapján.

[11] Az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével ellentétesnek tartotta a Kúria támadott végzését. Az indítványozó szerint a Kúria értelmezése, miszerint csak olyan jogkérdés alapozhat meg engedélyezést, amelyben a másodfokú bíróság kifejezetten jogértelmezést fejtett ki azt eredményezi, hogy ha a másodfok nem vizsgál egy kérdést, akkor az soha nem juthat el felülvizsgálatra. Az indítványozó szerint ez önmagában ellentétes a hatékony jogorvoslat követelményével. Az indítványozó ezen túlmenően azt állította, hogy a Kúria nem adott érdemi választ arra, hogy miért nem áll fenn eltérés a hivatkozott kúriai határozatoktól.

[12] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokait [Abtv. 56. § (3) bekezdés].

[13] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon

belül lehet benyújtani. Az indítványozó jogi képviselője a Kúria felülvizsgálatot visszautasító végzését 2026. március 6-án vette át, a kézbesítési fikció azonban 2026. február 26. napján beállt. Az indítványozó 2026. április 27. napján, a törvényi határidőn belül nyújtotta be az alkotmányjogi panaszát.

[14] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét és az indítványozó jogosultságát megalapozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, a támadott bírói döntést, továbbá az indítvány tartalmazza az alaptörvény-ellenességre vonatkozó okfejtést, valamint a kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére.

[15] Az indítványozó rendes jogorvoslati jogát kimerítette, amikor fellebbezést nyújtott be a Pécsi Ítélőtáblához. A rendkívüli jogorvoslat kimerítése nem kötelező az alkotmányjogi panasz benyújtásához, az indítványozó azonban élt a felülvizsgálati kérelem lehetőségével is és indítványában a Kúria mint felülvizsgálati bíróság felülvizsgálatot megtagadó végzését kifogásolja. Ezek alapján megállapítható, hogy az indítványozó a rendelkezésére állt jogorvoslatokat kimerítette. Ezen túlmenően az indítványozó indítványozói jogosultsága és érintettsége is megállapítható az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, amelyben saját alapjogainak [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése] sérelmére hivatkozott.

[16] Az Alkotmánybíróság ugyanakkor megjegyzi, hogy az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot biztosító alaptörvényi rendelkezés [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése] mellett a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogra [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése] is hivatkozott. A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog érintettsége azonban polgári perben nem merül fel.

[17] 4. Az Alkotmánybíróság a befogadhatóság törvényi feltételeinek vizsgálata során megállapította, hogy az indítvány nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeknek.

[18] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így fennállásukat az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

[19] 4.1. Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét az indokolás hiányával támasztotta alá. Álláspontja szerint a Kúria nem adott érdemi választ arra, hogy miért nem áll fenn eltérés a hivatkozott kúriai határozatoktól.

[20] Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmével összefüggésben jelen ügyben is fontosnak tartja hangsúlyozni, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül

jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}.

[21] Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja.

[22] Az Alkotmánybíróság az indítvánnyal kapcsolatban rámutat arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség alkotmányos követelményéből az fakad, hogy a bíróság döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően köteles számot adni {lásd például: 3370/2023. (VII. 19.) AB végzés, Indokolás [27]}.

[23] A Kúria részletesen megindokolta végzésében, hogy a felülvizsgálat miért nem volt engedélyezhető a konkrét esetben. Annak megítélése, hogy a felülvizsgálat engedélyezésének feltételei a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján fennállnak-e alapvetően nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó alkotmányossági, hanem azon kívül eső szakjogi-törvényértelmezési kérdés.

[24] Ehhez képest pedig az Alkotmánybíróság jelen ügyben nem azonosított olyan alkotmányjogi kérdést, amely felvetette volna a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét.

[25] 4.2. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik és nem terjed ki a felülvizsgálatra mint rendkívüli jogorvoslatra {lásd például: 3189/2024. (V. 17.) AB végzés, Indokolás [25]}. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből az a követelmény fakad, hogy az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében biztosítani kell a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét olyan döntés meghozataláért, amely képes a sérelmezett döntést felülvizsgálni és a sérelem megállapítása esetén a döntésre visszaható módon a sérelmet orvosolni {lásd például: 3257/2023. (VI. 9.) AB végzés, Indokolás [29]}.

[26] Jelen esetben kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság döntésével szemben az indítványozó számára rendelkezésre állt olyan jogorvoslati lehetőség (nevezetesen a Pécsi Ítélőtábla eljárása), amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből fakadó követelményeket teljesíti. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog nem értelmezhető akként, hogy az magában foglalná az indítványozó számára kedvező döntés meghozatalának jogát {lásd például: 3510/2023. (XII. 1.) AB végzés, Indokolás [10]}.

[27] Ezen túlmenően az indítványozó rendkívüli jogorvoslati eljárást is kezdeményezett, melynek során a Kúria a Pp. 409. § (3) bekezdésében foglalt ok alapján megvizsgálta a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet a 4.1. pont alatt rögzítettek szerint.

[28] 5. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 10.

Dr. Szabó Marcel s.k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s.k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Ligeti Miklós Zoltán s.k.,
alkotmánybíró

Dr. Nemessányiné dr. Chronowski Nóra Edit s.k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s.k.,
alkotmánybíró